

Vänsterpress om primärvalen i USA – februari 2020

De amerikanska Demokraterna har hållit sina första primärval in för höstens presidentval. Precis som inför förra presidentvalet (det som Trump vann) så har den ”demokratiska socialisten” Bernie Sanders en stark ställning bland väljarna, samtidigt som byråkraterna i det demokratiska partiets apparat gör allt för att finna en annan, mindre radikal presidentkandidat. Risken är stor att de sätter krokben för sig själva och underlättar för Trump att bli återvald.

Se även: [En plan för socialistisk seger i USA](#) av Peter Gowan och [Vänsterpress om USA – slutet av september 2019](#).

Martin Fahlgren 20/2 2020

Innehåll

Arbetarmakt	1
<i>Bernie Sanders-kampanjen mot seger?</i>	<i>1</i>
Internationalen	5
<i>Varför är Sanders så viktig?</i>	<i>5</i>
Offensiv	6
<i>En utmaning som skakar om</i>	<i>6</i>
<i>Stark medvind för Sanders kampanj</i>	<i>8</i>
Proletären.....	10
<i>Efter kaoset i Iowa – Sanders utmanas av ung högerkandidat</i>	<i>10</i>
<i>Mediekapitalist satsar miljarder på primärval.....</i>	<i>11</i>
Revolution	12
<i>Bernie Sanders mot det demokratiska etablissemanget</i>	<i>12</i>

Arbetarmakt

Bernie Sanders-kampanjen mot seger?

S. Persson

Arbetarmakt 20/2 2020

Det börjar kännas i vindarna västerifrån. I ett land med ett kroniskt intresse för allt som händer i USA har fler och fler, inte minst i vänstern, fått vittring på något. Är det inte Bernie-mani i luften i Sverige?

Ja, det gäller så klart Bernie Sanders, senatorn från Vermont, som har mage att både kalla sig socialist och att – faktiskt – nå framgångar i striden om vem som ska väljas till Demokraternas presidentvalskandidat som i november ska möta landets andra traditionella högerparti, Republikanerna, och dess karikatyriske ledare, Donald Trump.

Många av oss minns säkert Sanders från 2016, då han förlorade kampen om nomineringen till Demokraternas presidentkandidat efter en utdragen och bitter strid mot den av etablissemangets utsedda Hillary Clinton – inte helt utan en del fula tricks från Clintons sida. Den här gången verkar Sanders, beväpnad med kampanjparollen ”inte jag – vi” ha en chans att faktiskt vinna nomineringsstriden och utses till Demokraternas presidentkandidat vid konventet i juli. Detta efter en omfattande vänstervåg i landet, där kandidater från det spretiga, socialdemokratiska Democratic Socialists of America tidigare valts in i USA:s representanthus, och där fler amerikaner än på mycket länge pratar om behovet av facklig kamp, sociala reformer och rentav socialism.

Det politiska etablissemangets och dess presskår i USA är synbart tagna på sängen av Bernie Sanders popularitet. Journalisternas förvåning har så klart, som ringar på vattnet, förts vidare också till beundrande stenograferna i lugnare, svenska vatten. I upptakten till primärvalen pratade svenska journalister – förlästa på sina amerikanska, liberala motsvarigheter, men inte så mycket mer – sig fortfarande varma om ”förhandsfavoriter” (vems förhandsfavoriter, kan man undra) som Joe Biden, Amy Klobuchar och Pete Buttigieg. Bernie Sanders, den buttre föredetningen från 2016, nämndes mest pliktskyldigt. Och inte ens den obarmhärtiga verkligheten tillåts alltid rucka på den bilden – något fel måste det väl vara? Det måste väl finnas någon annan att *också* nämna, förutom Sanders? Så kan SVT:s utrikeskorrespondent i sändning efter sändning rapportera att ”många” oroas över Sanders möjlighet att vinna över Trump i ett presidentval, trots att opinionsmätningar under en längre tid visat att Sanders är den demokratiska kandidat som skulle klara sig bäst i en sådan hypotetisk situation, och SR:s dito så sent som i dag (20 februari) beskriva Sanders och miljardären Michael Bloomberg som ”de två kandidater som leder i de nationella opinionsundersökningarna”¹ (i verkligheten ligger Sanders etta i nästan alla nationella opinionsundersökningar, med Biden som tvåa och Bloomberg – än så länge – på en avlägsen tredjeplats).

Det amerikanska kapitalets talespersoner vet vad de gör när de beskriver Sanders milda reformprogram (av honom själv ofta liknat med det marknadsekonomiska system vi har här i Sverige) som ”socialism”, eller rentav ”kommunism”. Det är ett naket försök att få alla de väljare som inte gör som de ska och plockar fram en ”pålitlig” kandidat att skrämmas tillbaka in i fällan som lydigt röstboskap. För storbolagen i den svällande sjukförsäkrings- och läkemedelsindustrin, liksom för inte så få av Sanders direkta konkurrenter om nomineringen – nästan samtliga genomkorrumpade mutkolvar – handlar det dessutom om ett mer personligt försvar av de egna profiterna.

¹ [Miljardär kliver in i den demokratiska primärvalsstriden](#), Sveriges radio, 2020-02-20

Och om de miljarder man nu spenderar på smutskastning, liksom de mångåriga ansträngningarna för att på juridisk väg hindra arbetare, svarta och fattiga från att rösta, inte skulle bita och Sanders trots det fortsätter att vinna stöd kan man skriva upp att Sanders motståndare i den sammansvurna statsapparaten och överklasseliten, och i det internationella mördar- och rånargång som eufemistiskt brukar beskrivas som *"the intelligence community"*, har ett batteri av mer extraordinära åtgärder redo längst ner i verktygslådan. Så har alla som talat om socialism, oavsett uppriktighet, eller som nått framgångar bland arbetarklassen och de förtryckta skikten, alltid behandlats i USA.

Det är alltså ingen slump att det gått över 100 år sedan en politiker som öppet talade om socialism ställer upp i presidentvalet i USA: då var det Eugene Debs, som samlade sex procent av rösterna, och som därefter helt enkelt kastades i fängelse för uppvigling.

Det är lätt att tänka sig de febrila workshop-möten som nu måste pågå på ljusskygga myndighetskontor i Langley eller Washington, DC. Än så länge är vi inte där, men om en socialistisk rörelse skulle växa sig starkare måste man vara redo. Blir det nattliga råder med utomrättsliga avrättningar, som mot Svarta pantrarna? Infiltration och sabotage, som mot trotskisterna i SWP på 70-talet? Kanske dammar någon av en mapp från MKUltra, det CIA-projekt som under 50- och 60-talet utvecklade kemiska och psykologiska stridsmedel genom tester på en ovetande befolkning i syfte att uppnå *"mind control"*. I värsta fall har man alltid krigsindustrins och den militariserade poliskårens vapen, som ju fungerar lika bra på amerikansk som afghansk eller irakisk mark – som 1985, när en svart nationalistisk rörelse i Philadelphia helt enkelt omringades av en armé av poliser och fick sitt högkvarter bombat från en helikopter, med elva dödsoffer, varav fem barn, som resultat. Eller 1921 (20 år innan Pearl Harbour, som brukar framhållas som det första flygangreppet mot amerikaner), när presidenten kallade in militären och bombade en kolarbetarstrejk i West Virginia.

Men åter till dagsläget, och till Bernie Sanders. De som önskar sig en socialistisk rörelse i USA kan precis som läkemedelspamparna, men av motsatta skäl, ha ett intresse av att beskriva Sanders kandidatur som en *"socialistisk kampanj"*. Och så har också stora delar av den amerikanska (och svenska) radikala vänstern villigt låtit sig svepas med i Bernie-manin, särskilt när han då och då använder en mer radikal retorik. I Rättvisepartiet Socialisternas tidning *Offensiv* ges fullt stöd till kampanjen², och det inom Vänsterpartiet aktiva nätverket Socialistisk politik (f.d. Socialistiska partiet) håller pubmöten om i Göteborg om *"Bernie Sanders väg mot Vita huset"*. I sociala medier stämmer aktivister från Allt åt Alla in i hyllningskören.

Om dessa kamrater fick som de ville skulle amerikanska arbetare uppenbarligen rådas att gå med i kampanjen (och i RS och SP:s fall är detta just vad deras amerikanska sektioner gör). Om man vill vara generös kan man tolka Bernie-entusiasmen hos en förment revolutionär vänster i Sverige som ett utslag av socialistisk optimism – mer cyniskt skulle man kunna konstatera att den revolutionära vänster som inte ens på bekvämt avstånd från USA kan skilja pro-imperialistisk socialdemokrati från genuin socialism, i yran på väg mot valurnan, knappast heller lär lyckas göra den distinktionen på hemmaplan, när ledaren i fråga heter Sjöstedt (eller Dadgostar) i stället för Sanders.

Även svenska socialdemokrater tycks ha anat att något är på gång, men då med fasa – som *ETC* rapporterade³ ryggade en socialdemokratisk streber, partiets internationelle sekreterare, Johan Hassel, som besökt USA tillbaka i förskräckelse inför Sanders kampanj, som av Hassel betraktades som *"polariserande"* (mot överklassen) och *"farlig"* (för läkemedelsbolagens

² [Stark medvind för Sanders kampanj](#), *Offensiv*, 2020-02-19

³ [S-politiker kritisk mot Sanders kampanj: "Inte övertygad"](#), *ETC*, 2020-02-18 ([skärmdumpar på Twitter](#))

profiter och, får man anta, för karriärerna hos de klassbröder i den amerikanska fackföreningsbyråkratin som ledande socialdemokrater känner en naturlig solidaritet med).

Socialdemokraten Hassel tyckte visserligen att Sanders socialdemokratiska politik var ”positiv”, men tyckte att högerkandidaterna Amy Klobuchar, Pete Buttigieg och den mer försiktige Elizabeth Warren stod för en ”politik som appellerar bredare”. Uppenbarligen betyder ”bredd” här att, i de två primärval som avhållits hittills och i samtliga opinionsundersökningar, att samla ett stöd som är långt smalare än det Sanders gör. Men dessa mer professionellt borgerliga politikernas möten påminde trots allt, betonade Hassel, ”mer om hur politiska möten i Sverige brukar vara”.

Vänsterns entusiasm för Sanders, i USA liksom i Sverige, är till viss del förståelig. Alla som vill se en pånyttfödd arbetarrörelse i USA, eller som ens vill att amerikanska arbetare ska få bara den mest grundläggande välfärd, har naturligtvis skäl att glädjas över att så många amerikaner ser positivt på det som beskrivs som socialism. Likaledes kan vi njuta när den amerikanska högern slås tillbaka och det, för en gångs skull, inte går som det var tänkt för kapitalets malliga, ”självskrivna” kandidater eller dess hovjournalister.

Men bakom storföretagslobbyns och pressens dimridåer står ändå det till och med en fientlig socialdemokrat kan erkänna: Bernie Sanders är, i grund och botten, en socialdemokratisk politiker (med amerikanska särdrag). Detta är inte sagt för att kritisera de reformer han föreslår, eller för att avvisa de många aktivister som slutit upp för att bekämpa den amerikanska högern med Bernie-skyltar i hand. Men det verkar ändå nödvändigt, åtminstone för en marxist, att upprepa vissa fakta, även det som ligger i öppen dager. Som det att en kampanj för en presidentvalskandidat, även om parollen är ”inte jag – vi”, inte är synonymt med en ”rörelse”.

Och, viktigast av allt: att den mest fundamentala uppgiften för en genuin arbetarrörelse i USA är och förblir att bryta med det borgerliga Demokratiska partiet. Det är uppenbart att Bernie Sanders, precis som 2016, här spelar en viktig roll i det att den växande radikalismen och fackliga aktiviteten förs tillbaka in i Demokraterna, just när den riskerar att slå sig fri. Som vi skrev när Bernie-manin sist svepte in över Sverige, då i något mildare form, inför valet 2016:

För socialister i USA blir alltså den viktigaste frågan arbetarklassens oberoende – behovet av att den amerikanska arbetarklassen liksom andra arbetare i världen bygger ett eget parti som kan stå för deras intressen. Det har varit en grundläggande princip i den socialistiska rörelsen sedan Marx och Engels dagar, och det är också i detta ljus man måste se Bernie Sanders kampanj. Visst har han fortfarande en chans att bli Demokraternas presidentkandidat, men det mesta tyder på att etablissemangets föredragna kandidat, Hillary Clinton, får den äran. Sanders funktion har istället varit, vilket Vänsterpartiets Jonas Sjöstedt (kanske utan att förstå det själv) erkänner, att ”nä grupper som Demokraterna annars har svårt att nå” – det vill säga, att åter legitimera Demokraterna för de många ungdomar, kvinnor, svarta och arbetare som efter Occupy- och Black lives matter-rörelserna börjat leta efter andra alternativ.

(..)

Men är inte det minst dåliga ändå mindre dåligt? Vore inte en president Sanders bättre än en president Trump?

Vid varje amerikanskt presidentval säger Demokraternas stödtrupper till vänster samma sak. Oavsett om det handlar om en Clinton, Kerry, Obama, Sanders eller – igen – Clinton, och oavsett om den mardrömslikt reaktionäre republikanske motkandidaten heter Dole, Bush, McCain, Romney, Cruz eller Trump sägs att den amerikanska arbetarklassen nog behöver ett eget parti, en egen röst, men att man just i *det här* valet, just eftersom det är så viktigt nu, måste stödja Demokraterna. Så skjuts den för arbetarrörelsen livsnödvändiga uppgiften att bygga ett nytt parti och en ny rörelse ännu fyra år på framtiden.

Det är i sådana tider marxister måste utnyttja sin analys av historien, sitt politiska program och sin metod för att se längre än till dagsfrågorna och, oavsett hur svårt det kan vara i stunden, tålmodigt och ärligt förklara vad som verkligen behövs för att förändra samhället. Kommunisterna måste säga som det är till arbetarklassen: det avgörande är inte vilken borgerlig politiker som står för den ”snällaste” formen av kapitalism, utan på vilket sätt man kan bygga det arbetarparti som så uppenbart behövs i USA.

Att, liksom Vänsterpartiet och SP:s och RS amerikanska kamrater, uppmana arbetarklassen att ge sitt stöd och lägga energi bakom att få Sanders vald kan möjligen resultera i en mindre dålig presidentkandidat (och, än mindre troligt, en mindre dålig president), men kommer garanterat leda till att man sår illusioner om hur man når förändring i USA, ett av världens mest ojämlika länder. Det man eventuellt tjänar på att mana till en röst på Sanders är flyktigt och kortsiktigt, men det man förlorar är en för arbetarrörelsen livsnödvändig princip: man ger upp sitt klassberoende. Att först återigen kasta sig in i Demokraternas kampanj och sedan, i efterhand, föreslå ett oberoende parti är att förvanska det som behöver sägas och att förvirra dem som skulle kunna vara mottagliga för budskapet. Socialister som agerar på det sättet får svårare att senare förklara varför klassberoende är så viktigt för arbetarklassen.⁴

Just detta var vad som skedde 2016 – Sanders svor trohet till Clinton, vilket är vad som förväntas av en demokrat. Rättvisepartiet Socialisternas amerikanska kamrater följde inte med, utan förespråkade i stället en röst på ett annat borgerligt parti, det lilla Green party⁵. Och så har även Sanders redan 2019 garanterat att han, även om han inte nomineras till Demokraternas presidentkandidat, kommer att ge sitt stöd till den kandidat som gör det.⁶

Den här gången ser spelplanen, som bekant, lite annorlunda ut. Om Sanders faktiskt nomineras till Demokraternas presidentkandidat och sedan vinner valet mot Trump, något som alltså nu inte ser helt omöjligt ut, öppnar sig en mycket intressant period i USA:s historia. Frågan är om den amerikanska revolutionära vänster som står utanför Sanders-kampanjen är förberedda på det. Men även om Sanders vinner valet som demokrat har han fortfarande, avsiktligt eller ej, utfört den ”drängtjänst” åt det amerikanska kapitalet vi skrev om 2016, där ”det folkliga missnöjet över ökande klassklyftor, finanskris och en allt mer oåtkomlig politisk elit till slut leds – tillbaka in i fällan, tillbaka till Demokraterna”⁷. När Sanders backas av en kampanj, inte av en oberoende och kämpande arbetarrörelse, innebär det att de progressiva reformer han föreslår lättare kan stoppas av det politiska etablissemangen i övrigt, som ju aldrig brukar ha några problem att lägga in bördes kivanter åt sidan när det handlar om att försvara profiterna. Dessutom innebär det att hans anhängare har mindre att säga till om gällande hans mindre ”socialistiska” politiska förslag (som t.ex. en utrikespolitik där USA:s världsherravälde garanteras av drönare, som enligt Sanders är en mer effektiv krigföringsmetod⁸).

Amerikanska socialister (och svenskar som stöttar kampen i USA) måste här navigera mycket noggrant. Att sekteristiskt fördöma Sanders som ”falsk socialist” och sedan placera sig på åskådarbänken räcker inte. Det finns också en intressant dynamik i Democratic Socialists of America, som grundades som ett explicit anti-kommunistiskt bålverk och som dominerats av en med Demokraterna lojal fackföreningsbyråkrati, där organisationen på sin kongress visserligen beslutat att officiellt stötta Sanders kampanj, men att också på förhand lova att inte stödja någon annan demokratisk kandidat. Som våra kamrater i Workers Power, som jobbar i

⁴ [Presidentvalet i USA: Kamp för nytt arbetarparti är det ”minst dåliga” alternativet](#), *Arbetarmakt*, 2016-04-19

⁵ [Don't Waste Your Vote on the Corporate Agenda — Vote for Jill Stein and the Greens](#), *Socialist Alternative*, 2016-09-21

⁶ [Sanders pledges to support Democratic nominee in 2020](#), *The Hill*, 2019-03-09

⁷ [Presidentvalet i USA: Kamp för nytt arbetarparti är det ”minst dåliga” alternativet](#)

⁸ [What Would Bernie Bomb?](#), *Politico Magazine*, 2019-06-23

DSA, noterade i sin rapport från kongressen⁹ var det ett steg framåt mot en resolut brytning med DSA:s historiska stöd för Demokraterna.

Presidentvalskampanjens många vändningar återspeglar hur USA:s minskade relativa makt på global skala växelverkar med en allt mer oförutsägbar inrikespolitisk situation, där gamla etablissemang skakas i grunden, och med en tilltagande dekadens och förvirring bland kapitalets traditionella politiska ledarskikt. Vi får säkert anledning att återkomma till detta.

Om vi redan nu ska dra några lärdomar för svensk räkning av Sanders-kampanjens framgångar är det dels att ett vänsteruppsving inte nödvändigtvis behöver vara så långt borta, inte ens i det till synes tröstlöst passiva Sverige. Amerikanska trender har ju en tendens att så småningom vandra över hit. Men medan revolutionära kommunister, och för den delen alla som vill se en mer stridbar arbetarrörelse, kan och ska förhålla sig aktivt och ingripa i ett vänsteruppsving, får vi inte göra det till priset av det som är absolut livsnödändigt för bestående segrar: vårt oberoende som klass, fritt från borgerliga partier. Det ”minst dåliga” alternativet för USA:s, liksom för Sveriges, arbetarklass, förblir det vi beskrev 2016:

I stället för att låta sig göras till den fackliga apparatens och Demokraternas vänsterflygel måste den amerikanska vänstern bygga en gräsrotsrörelse i facken och ett arbetarparti som står oberoende från alla borgerliga krafter. Först då kan man ge de tiotusentals som entusiasmerats av Sanders ett verkligt alternativ till Demokraterna. Det skulle vara ett alternativ som kan ta upp arbetarklassens, de svartas och alla minoritetsgruppers krav även när primärvalscirkusen är över. USA behöver sannerligen en revolution, men det i form av ett arbetarparti som kämpar för en *social* revolution och som för en oförsonlig kamp mot USA-imperialismen. I höst är detta det minst dåliga alternativet.¹⁰

Internationalen

Varför är Sanders så viktig?

Ledare

Internationalen 6/2 2020

- ▶ **Se bortom person och program**
- ▶ **Motståndarnas svar visar potentialen**
- ▶ **Öppnar ett gap i politiska ordningen**

I vår personfixerade tid är det kanske inte märkligt att enskilda gestalter blir till fästpunkter för våra förhoppningar och farhågor. De blir till nålar på den politiska kartan, som vi tenderar att antingen försöka hänga upp all vår tro på, eller se som hinder för den politiska utvecklingen. Båda de hållningarna leder fel, de leder till falsk polaritet och politisk enögdhet. Till blint försvar av politiskt ofullkomliga projekt, eller till en politisk njugghet och under-skattande av potential.

Greta Thunberg bär inte i sig som person på lösningarna på alla människoskapade hot mot civilisation och djurliv, Bernie Sanders utgör inte i sig själv och sitt program vägen till socialismen. Men det innebär inte att de är oviktiga. Tvärtom! Att inte förstå vad de är uttryck för och vad de öppnar upp för är att välja det säkra nederlaget istället för det möjliga.

Som socialister tenderar vi att ofta bedöma politiska rörelser sett ur ett socialistiskt samhälls perspektiv. Det vill säga, vi förstår politik närmast retroaktivt, som om vi befann oss i fram-

⁹ [DSA Convention 2019](#), Workers Power US, augusti 2019

¹⁰ Presidentvalet i USA: Kamp för nytt arbetarparti är det ”minst dåliga” alternativet

tiden och tittade på vad som ledde dit, och vad som var återvändsgränder. I själva verket har historien gång efter annan visat sig vara en svårberäknad storhet.

Låt oss istället välja ett annat perspektiv när vi ser samtiden och dess politiska rörelser. I skrivande stund är det fortfarande inte helt klart hur Bernie Sanders klarat sig i Demokraternas primärval i Iowa. Utan att bli konspiratoriska kan vi bara konstatera att det är slående hur ett helt etablissemang fullständigt tappar huvudet när en försiktig reformist visar sig kunna vinna politisk makt. Det är detta vi bör ta fasta på när vi bedömer potentialen i Sanders.

Det är inte så att varje ledarskribent, demokratisk partifunktionär och lobbyist personligen stödjer Trump framför Sanders som president. Det är inte så att den demokratiska partiapparaten medvetet saboterar sina egna chanser att vinna mot republikanerna bara för att stoppa Sanders. Det vi ser är ett helt system som slår bakut för att skydda sina intressen. På samma sätt som den svenska socialdemokratin tycks beredda att helt utan hänsyn till medlemmarnas mandat eller intressen stoppa Rättvisepartisten Kristofer Lundberg från att leda Hyresgästföreningen Region Väst¹¹, trots att agerandet förmodligen mer än något annat skadar Hyresgästföreningen som helhet. Potentialen i ett politiskt fenomen kan lika mycket läsas in i motståndarnas reaktion som i något partiprogram.

Skälet till att stödja och kämpa för Corbyn, för Syrizas Oxi, för det ursprungliga Podemos eller nu för Sanders är inte förtroendet vi har för personligheterna eller de politiska projekten som sådana. Skälet att kämpa är ytterst för att det väcker hoppet om att det någonstans i världen, i ett så svårt historiskt sammanhang, öppnar sig en annan dynamik och politisk potential. Ett oväntat gap som inte går att kontrollera och som på grund av kampens politiska förutsättningar förenar behovet och möjligheten att bekämpa kapitalismen som sådan, inte bara dess värsta ytterligheter.

Det är sant att dessa processer oftast slutar i nederlag, men i en tid som vår handlar det revolutionära projektet om att utforska och stärka den systemöverskridande potential som finns i utvecklingen. Att både kämpa för det politiska ögonblick då möjligheterna öppnar sig och samtidigt bidra till att bygga den politiska kraft som kan utnyttja ögonblicket till att överskrida samhällsordningens gränser.

En socialist värd namnet måste kunna hålla blicken på både möjligheterna och behoven. Eller som Antonio Gramsci formulerade det: "Modernitetens utmaning är att leva utan illusioner utan att bli besviken."

Offensiv

En utmaning som skakar om

Per Olsson

Offensiv 5/2 2020

När Offensiv går i tryck tisdag kväll den 4 februari är det ännu inte klart vem som vann Demokraternas primärval i Iowa. Men opinionsundersökningar innan valet pekade mot en seger för Bernie Sanders, som benämner sig som demokratisk socialist.

En seger för Sanders i Iowa, som han förlorade knappt till Hillary Clinton för fyra år sedan, skulle vara en rejäl framgång. Det vore också en seger som skulle skaka om det demokratiska partiets etablissemang som redan är djupt oroade över att Sanders kan vinna primärvalen och bli partiets presidentkandidat", skrev New York Times dagen innan valet.

¹¹ Se [Vänsterpress om S-kupp mot Hyresgästföreningen Väst – februari 2020](#)

Sanders valkampanj har redan slagit många rekord. Antalet valarbetare har passerat miljonstreck och ingen kandidat har fått så många att ge ekonomiskt stöd.

Socialist Alternative (ISA:s sympatisörer i USA) stödjer Sanders kandidatur och jobbar för honom i valet. Sanders är den enda av Demokraternas kandidater som inte säger att det räcker med att vinna valet utan också säger att arbetarna måste organisera sig och ta kamp för sina rättigheter.



(Foto: Gage Skidmore / Flickr CC)

Denna gång går han också till val på ett program som är betydligt mer till vänster än för fyra år sedan, vilket återspeglar de vänsterstämningar som finns bland inte minst unga, klimatkampen och inte sedan mitten av 1980-talet har antalet varit så många som nu. Genom att också lägga till kravet på bland annat förstatligande av energibolag, höjda bolagsskatter, straffbeskattning av oljejättarna och andra miljöbovar för att finansiera ett massivt federalt program för klimatomställning är Sanders Green New Deal mer långtgående än andras. Sanders program är dock inte klart socialistiskt. Han säger att han vill bryta storföretagens och Wall Streets dominans, men drar inte slutsatsen att det kräver organisering, bland annat i form av ett nytt parti, och kamp för socialistiskt samhälle.

Sanders kampanj väcker hopp och entusiasm samt bidrar till att stärka de vänstervindar som blåser i ett allt mer polariserat USA. Sanders är den kandidat som skulle ha störst chans att besegra Trump.

Det demokratiska partiets etablissemang kommer att göra allt för att förhindra att Sanders blir partiets presidentkandidat. Demokraterna är ett kapitalistiskt parti och dess ledning föredrar hellre fyra år till med Trump än att Sanders blir USA:s nästa president.

Att vänsterstämningarna ändå får sådant genomslag i ett val inom ett kapitalistiskt parti beror på att radikaliseringsprocessen ännu väntar på att bli till en rörelse för ett nytt parti. Men Sanders valkampanj kan bli början till en sådan utveckling. Det gäller även om Sanders själv inte är beredd att gå med.

”Om det vore ett annat land skulle jag och Joe Biden inte vara i samma parti”, sa Alexandria Ocasio-Cortez (AOC) nyligen. AOC sitter i det amerikanska representanthuset och likt Sanders benämner hon sig som demokratisk socialist.

Med erfarenheterna av Sanders valkampanj i ryggen kan år 2020 mycket väl bli det år där klimatkampare, fackliga aktivister, socialister med flera går samman för att börja bygga ett parti som står upp för USA:s arbetare och unga.

Stark medvind för Sanders kampanj

Per Olsson

Offensiv 19/2 2020

Är vi nöjda med att vara det enda större landet utan sjukförsäkring och samtidigt ha världens dyraste läkemedel? frågade Bernie Sanders när han talade på ett kampanjmöte i New Hampshire i början av februari.

Det nekande svaret på hans fråga var en starkt bidragande orsak till att Vermontsenatorn Bernie Sanders, som benämner sig som demokratisk socialist, vann Demokraternas primärval i New Hampshire där sjukvården var den enskilt största frågan.

Med alla mått mätt vann Bernie Sanders även primärvalet i Iowa veckan innan New Hampshire.

Han fick ett par tusen röster mer än Pete Buttigieg, den förre borgmästaren i South Bend, Indiana. Men Buttigieg utnämndes till primärvalets vinnare (tillskrevs 0,9 procentenheter fler delegatröster) och fick därmed fler delegater till Demokraternas konvent än Sanders. Skälet till detta är ett komplicerat röstsystem som ger landsbygden med dess mindre valkretsar en större tyngd i valet av delegater än de många röster som Sanders erhöll från arbetare och unga i städernas valkretsar.

I primärvalet i New Hampshire fick dock Sanders både flest röster och segern. Tvåa blev Pete Buttigieg.

I New Hampshire fick Sanders fler röster bland de mellan 18-29 år än vad de övriga tio kandidaterna fick tillsammans och liksom i Iowa vann han stort bland arbetarna och den latinamerikanska befolkningen som nu är landets största minoritetsgrupp.

Att Sanders kampanjar och vinner som demokratisk socialist sänder kårar utefter ryggraden på Wall Street och Demokraternas kapitalistiska etablissemang, som länge hade den förre vicepresidenten Joe Biden som sin favorit. Men efter Bidens misslyckande i Iowa och New Hampshire är det ytterst osäkert om han kommer tillbaka och Demokraternas ledning har tvingats se sig om efter en annan kandidat som kan blåsas upp som ett alternativ till Sanders.

Samtidigt förbereder Trump och Republikanerna en sedan länge förberedd smutskampanj mot Sanders och socialismen.

”Bland konservativa höjs nu röster om att Sanders är det största hotet mot Trump i valet”, rapporter nyhetskanalen Vox (inte att förväxla med reaktionära Fox) och hänvisar till att opinionsundersökningar gjorda av Republikanerna visat att valdeltagandet kan öka med Sanders som presidentkandidat och att han kan vinna röster från ”arbetare som är missnöjda över att de har gått lottlösa ur den långa ekonomiska uppgången” (Vox den 3 februari).

Sanders program är inte socialistiskt. Men hans valplattform, som bland annat innehåller krav på allmän sjukförsäkring, gratis utbildning, avskrivna studieskulder, massiva satsningar på skola i offentlig regi, beskattningar av rika, banker och storbolag, en New Green Deal för

omedelbar klimatomställning och 20 miljoner nya jobb och offentliga byggnadsprogram, är mer långtgående än exempelvis Vänsterpartiets i Sverige.

Det är också Sanders som har den största chansen att beseгра Trump i vad som kan bli det mest polariserade presidentvalet på årtionden.

Den valkampanj som Sanders driver är också förankrad i kampen, i strejkrörelsen, i kampen mot sexism och rasismen samt klimatkampen. Sanders program som sammanfattas i kravet på en ”politisk revolution” utgör den största utmaningen från vänster i USA på flera årtionden. Det hopp och den entusiasm som detta har väckt ger nu ett tydligt avtryck i stadigt stigande opinionssiffror.

Inför primärvalet i Nevada den 22 februari leder Sanders nu klart, och inför den så kallade supertisdagen den 3 mars, då primärval hålls i 14 delstater (Alabama, Arkansas, Colorado, Kalifornien, Maine, Massachusetts, Minnesota, North Carolina, Oklahoma, Tennessee, Texas, Utah, Vermont och Virginia) leder han stort i de folkrikaste delstaterna Kalifornien och Texas.

Sanders kampanj är en verklig gräsrotsrörelse med över 1 miljon valarbetare och han är den enda kandidaten som inte tar emot stöd från storbolag och rika.

Till skillnad från exempelvis Pete Buttigieg, som har fått stöd av 40 dollarmiljardärer (1 dollar är cirka 9,70 kronor) och som nu har seglat upp som ”de förmögna favorit” enligt tidskriften *Forbes*, har Sanders inkasserat många små bidrag.

Enbart i delstaten Washington har Sanders under januari i år samlat 1,3 miljoner dollar till sin kampanj. Totalt var det över 64 000 som gav ett individuellt bidrag och snittet var dryga 18,70 dollar (182 kronor) per person. Jämför det med Buttigieg, som förutom stödet från miljardärerna också har inkasserat bidrag på 25 000 dollar (243 000 kronor) eller mer från ett par hundra rika individer.

I Tacoma, Washington i måndags deltog 15 000 på ett valmöte där Sanders ”gick hårt åt den styrande miljardärsklassen”, enligt lokala media. Kshama Sawant, socialistisk kommunfullmäktigeledamot i Seattle och med i Socialist Alternative (ISA:s sympatisörer i USA), talade också på mötet och möttes av starkt bifall när hon uppmanade till bildandet av ett nytt parti. Att hindra Sanders från att få flest delegater till Demokraternas konvent i juli, som ska utse partiets presidentkandidat, är också ett av skälen till varför den superrike Michael Bloomberg beslutat sig för att kandidera. Supertisdagen blir hans första primärval.

Michael Bloomberg är på plats 18 i listan över världens rikaste individer och inför supertisdagens primärval har han hittills spenderat hisnande 417 miljoner dollar (4 miljarder kronor) på annonser i tv och på nätet.

Den förre republikanen Bloomborgs försök att köpa Demokraternas primärval tycks ännu inte ha gett utdelning. Men som en cynisk republikan sa i en tidigare valkampanj: ”Med 1 miljard dollar kan man komma långt i amerikansk politik” – och Bloomberg kan spendera mycket mer än så. Även om han från och med nu och fram till presidentvalet i november spenderade 100 miljoner dollar varje dag på röstköp skulle han bara flyttas ner tolv platser på listan över världens rikaste individer.

Om det demokratiska partiets etablissemang till sist väljer att utse Bloomberg till partiets kandidat skulle det sannolikt innebära att Demokraterna splittras och fyra år till med Trump. Men att Nancy Pelosi, Demokraternas ledare i representanthuset, medgett att hon hellre föredrar Bloomberg än Sanders visar vart det lutar.

Demokraternas pampar kommer att göra allt för att stoppa Sanders och även om han vinner primärvalen är det långt ifrån säkert att han vinner majoritetsstöd på konventet. Av konventets

totalt 4 750 delegater är 3 979 valda på basis av resultaten i primärvalen; övriga 771 är ”superdelegater (en församling av icke valda pampar inom Demokraterna som heller inte är knutna till någon av kandidaterna).

Att det har rests förslag inom Demokraternas ledning om att åter ge superdelegaterna rätt att rösta redan i konventets första omröstning och fälla avgörandet ger besked om vilka byråkratiska manövrer som kan sättas in för att stoppa Sanders.

Varningsflaggan hissades redan i Iowa, där ett bristfälligt och inkonsekvent valresultat kan ha berövat Sanders på segern.

Socialist Alternative ger fullt stöd till Sanders kandidatur och är en socialistisk del av hans valkampanj, som kan bli fröet till ett nytt parti i USA.

Demokraterna är ett kapitalistiskt parti och kan inte reformeras inifrån. Den tillfälliga tid som vänsteridéer och gräsrotsrörelser lyckats vinna plats och utrymme för inom Demokraterna kan vara över vid konventet.

Socialist Alternative manar därför Sanders och de som aktivt stödjer honom att efter primärvalen och konventet samlas till en konferens för att diskutera bildande av ett nytt parti som står upp mot Wall Street och plutokratin.

Proletären

Efter kaoset i Iowa – Sanders utmanas av ung högerkandidat

Marcus Jönsson

Proletären 11/2 2020

Efter en vecka av röstkaos är det Bernie Sanders och Pete Buttigieg som tagit täten i Demokraternas primärval.

Debutet på Demokraternas nomineringsval i Iowa förra veckan lär inte ha undgått någon. Efter en vecka av rösträkningskaos hade nyhetsbyrån AP fortfarande inte utsett någon vinnare, även om det tidigt stod klart att Bernie Sanders fått flest röster.

Men i den komplicerade proceduren är det inte bara antalet röster som avgör vem som vinner, och Sanders yngste utmanare, 38-årige Pete Buttigieg, har fått 14 delstatsdelegater till Demokraternas nationella partikonvent jämfört med 12 för Sanders. De sammanlagt 3.979 delegaterna på partikonventet i juli är de som slutligen utser partiets kandidat i presidentvalet i november.

Nomineringsvalen i Iowa får mycket uppmärksamhet eftersom det är den första delstaten där de båda stora partiernas medlemmar väljer sina kandidater. I Republikanernas val fick Donald Trump 97 procent av rösterna, och det är i praktiken redan klart att den sittande presidenten kommer vara Republikanernas kandidat.

För Demokraterna var det alltså den relativt okände Pete Buttigieg som seglade upp som huvudutmanare till den självutnämnde socialisten Bernie Sanders. Pete Buttigieg kallas Mayor Pete sedan han varit rekordung borgmästare i den lilla staden South Bend i Indiana. Under den för Demokraterna högst genanta farsen i Iowa kom han också att kallas Mayor Cheat (Borgmästare Fuskare) i sociala medier.

Anledningen är kopplingen mellan Buttigieg och det företag som skapat den mobilapp som inte klarade av rösträkningen. Buttigiogs kampanjföretag Pete for America har betalat 42.000 dollar till tillverkaren Shadow, enligt dem för en tjänst som inte har något med appen att göra.

Den öppet homosexuelle Pete Buttigieg är en tydlig högerkandidat som inte stödjer Sanders förslag om allmän sjukförsäkring. Buttigieg var i tre år anställd av den ökända konsultfirman McKinsey, som regelbundet ger stora företag råd om massuppsägningar och bland mycket annat har registrerat regimfiender åt det saudiska kungahuset. Buttigieg, som senare också tjänstgjort som marinofficer i Afghanistan, har kartlagt oljebolag i Irak och Afghanistan åt McKinsey, vilket New York Times skrivit om.

Han saknar i alla fall inte humoristiskt värde. När Bernie Sanders förra veckan kritiserade Buttigieg för hans kopplingar till finanseliten på Wall Street och kampanjdonationer från miljardärer, svarade Buttigieg – som har mycket svagt stöd från svarta och andra minoriteter – att det är för att hans kampanj är inkluderande. Råkar flera av de allra rikaste kapitalisterna i USA vilja stödja honom mot vänsteralternativet Sanders så får de göra det – han vill inte stänga ute någon.

Mediekapitalist satsar miljarder på primärval

Janne Bengtsson

Proletären 20/2 2020

Bernie Sanders, Pete Buttigieg eller Michael Bloomberg? Outsidern i det demokratiska partiets nominering inför presidentvalet i USA vräker in pengar i sin kampanj.

Den förra New York-borgmästaren Michael Bloombergs kampanj i det demokratiska partiets nomineringsprocess inför presidentvalet i november, möter allt hårdare kritik.

Anna Grabowski, en pensionerad skollärare från Ten Mile i delstaten Tennessee, har startat en rörelse som stör Bloombergs valmöten och ifrågasätter legitimiteten i multimiljardärens kampanj för att bli Donald Trumps utmanare i valet.

– Att rika människor ska kunna köpa presidentposten är helt fel. Det är själva definitionen av en plutokrati eller en oligarki. Om Bloomberg varit en normal kandidat hade jag inte varit så rädd. Han använder sina egna pengar till att nå sitt mål, och han hörs i media hela tiden. I Tennessee kan du inte ha tv:n eller radion på i fem minuter utan att se eller höra ett av Bloombergs kampanjinslag. De är bra gjorda, och jag kan lätt förstå hur folk som inte kan göra research går på dem, säger Anna Grabowski till tidskriften *Jacobin*.

Michael Bloomberg är mediamogulen som går in i nomineringskampanjen på allvar i ”Super Tuesday”, den 3 mars. Supertisdagen är dagen då 14 stater ska nominera sin demokratiska presidentkandidat. Bland staterna finns Kalifornien och Texas, som skickar flest delegater till nomineringshelgen i Milwaukee i den 13-16 juli.

Bloomberg satsar enorma summor av egna pengar på att bli demokraternas presidentkandidat. Den just nu ledande kandidaten och självutnämnde socialisten Bernie Sanders har bland sina anhängare samlat ihop 25 miljoner dollar, motsvarande 237 miljoner svenska kronor, till sin kampanj inför supertisdagen. Av de pengarna går 52,5 miljoner kronor till tv-reklam.

Enligt tv-bolaget CNBC satsar Bloomberg samtidigt över 120 miljoner dollar, nästan 1,15 miljarder kronor, på supertisdagen. Bara under fjärde kvartalet 2019 spenderade Bloomberg 1,8 miljarder kronor på sin presidentkampanj, därav 1,24 miljarder på tv-reklam och 78 miljoner kronor på nätreklam.

I slutet av januari hade Bloomberg lagt ut 2,85 miljarder kronor på sin kampanj. Bland annat till influencers på nätet som får 150 dollar per inlägg för att, som The Daily Beast skriver, berätta att ”Mike Bloomberg är en valbar kandidat som kan arbeta så att alla amerikaner känner sig hörda och respekterade”.

– Min farbror stupade i andra världskriget. Jag tänker mycket på honom. Han dog för demokratin i kamp mot nazismen. Är det så här vi tackar alla de som dog för demokratin, genom att låta miljardärer köpa presidentposten? Det är så fel, säger Anna Grabowski.



Mediemogulen och miljardären Michael Bloomberg ger sig in i Demokraternas primärvalskampanj. Foto: Ryan Rayburn / World Bank. CC BY-NC-ND 2.0.

Revolution

Bernie Sanders mot det demokratiska etablissemanget

Ylva Vinberg

Revolution 21/2 2020

Bernie Sanders är storfavorit i Demokraternas primärval, där vinnaren ska kandidera mot Donald Trump i presidentvalet i november. Trots ett stöd från miljontals arbetare och ungdomar är motståndet mot honom kompakt inom det Demokratiska partiets byråkrati.

Amerikanska arbetare är trötta på Demokraternas och Republikanernas politik för de rika. Nästan sju av tio amerikaner lever ”paycheck to paycheck”. En ensamstående mor med två barn måste exempelvis arbeta dygnet runt 6 dagar i veckan om hon ska kunna betala bara hyran och alla räkningar. Justerat för inflation har både medianlönen och minimilönen minskat i tio års tid. Samtidigt har den rikaste procentens inkomster och rikedomar ökat.

Missnöjet mot etablissemanget ledde till valet av Trump, men också Sanders popularitet. Stödet för socialistiska idéer har ökat massivt, vilket skrämmt slag i den amerikanska härskande klassen. I en opinionsundersökning av Yougov i oktober 2019 säger 20 procent av milleniegenerationen (23–38 år gamla) att det är extremt sannolikt att de skulle rösta på en socialistisk kandidat, medan 50 procent ser det som ”ganska sannolikt”. Samma undersökning

säger att 36 procent av samma grupp har en positiv syn på kommunism och att 35 procent är positivt inställda till marxismen!

Nu ligger allt fokus på Demokraternas primärval, där Sanders återigen är favoriten. Sedan de amerikanska kapitalisternas egen favorit Joe Bidens kampanj hamnat i kris vet de inte vem de ska hoppas på. Medan Buttigieg och Biden fått sin kampanj finansierad av miljardärer på Wall Street, bygger Sanders kampanj på mer än 1,5 miljoner små bidrag från vanliga arbetare. Bara under de första nio dagarna i februari fick Sanders in 600 000 enskilda bidrag, efter att redan ha samlat in totalt 25 miljoner dollar under januari.

Det kan bli svårt för Demokraterna att stoppa Sanders denna gången. Hans krav på 15 dollar i minimilön, gratis sjukvård och slopade avgifter för universitetsutbildning har gjort honom omättligt populär.

Demokrater utan demokrati

I skrivande stund har två delstater genomfört sina omröstningar: Iowa och New Hampshire. Hittills har Sanders fått 120 052 röster mot Buttigiegs 110 068 röster. Ändå har Buttigieg fått 22 delegater från de båda delstaterna mot Sanders 21 delegater. Pete Buttigieg fick flest delegater från Iowa och lika många som Bernie Sanders i New Hampshire – trots att Sanders fick fler röster i båda staterna!



Demokratiska partiet är i själva verket varken demokratiskt eller ett verkligt parti. Det är en valmaskin utan verkliga interna strukturer. Partiets presidentkandidat väljs genom de så kallade primärvalen och ”caucusvalen”, där väljare som registrerat sig som demokrater röstar i ett valbås (primärval) eller på ett demokratiskt partimöte (caucusval). Utifrån röstantal tilldelas sedan de olika kandidaterna som ställt upp ett visst antal delegater som på partiets nationalkonvent lägger sin röst på den kandidat de blivit tilldelad att rösta på. Detta invecklade system ger ett enormt utrymme för demokraternas partiapparat att manövrera för att sabotera Sanders möjligheter.

Om Bernie Sanders ska bli Demokraternas presidentkandidat måste han vinna en majoritet av delegaterna – minst 1991. Om ingen kandidat får en majoritet i den första omgången, tillåts

delegaterna att byta vem de röstar på, vilket med all sannolikhet kommer att leda till att de övriga kandidaternas delegater lägger sina röster på den som har störst chans att slå Bernie Sanders.

I en andra omgång tillkommer de så kallade ”superdelegaterna”, som i år beräknas vara 764 och består av tidigare framstående personer inom partiet – som till exempel Hillary Clinton. 2016 vann Hillary Clinton själv över Sanders tack vare dessa superdelegater. Dessa kommer utan tvekan att lägga sin röst på vem som än kan slå Bernie Sanders.

USA behöver ett arbetarparti

Problemet är att Sanders kandiderar för ett borgerligt parti som aldrig kommer representera arbetarklassens intressen. Som den amerikanska författaren Gore Vidal en gång sade: ”Det finns bara ett parti i USA, Egendomspartiet... och det har två högerflyglar: Republikanerna och Demokraterna.”

Om Sanders vinner blir han kandidat för ett parti som kommer göra allt för att sabotera varenda steg han tar. Det är till exempel inte otänkbart att de skulle kunna ställa upp en självständig kandidat som miljardären Michael Bloomberg för att splittra rösterna. Det ”demokratiska” etablissemanget skulle till och med föredra att Trump vinner igen.

Det är inte Bernie Sanders som borgarklassen fruktar – utan den rörelse som står bakom honom. De amerikanska kapitalisterna och deras representanter inom Republikanerna och Demokraterna är rädda för att en seger för Sanders kan utlösa en våg av klasskamp där arbetare kräver att Sanders program och mycket mer införs.

Om han vann presidentvalet skulle Republikanerna och Demokraterna till att börja med stoppa alla lagförslag som går emot kapitalisternas intressen. Delar av statsapparaten har redan öppet manövrerat mot Trump då de inte ser honom som en pålitlig representant för deras intressen – men det är inget gentemot vad de skulle göra mot Sanders. Media, CIA, FBI – varenda en av den amerikanska kapitalismens institutioner skulle mobiliseras mot honom. För att skrämma arbetarna från att någonsin rösta på en ”demokratisk socialist” igen, skulle kapitalisterna sabotera ekonomin som vi sett i både Grekland och Venezuela.

Det Sanders borde göra är att bryta med Demokraterna och starta ett arbetarparti. Just nu stöttar många fackföreningar Demokraterna, men de är minst lika ansvariga för attackerna mot arbetarna som Republikanerna. Om ett arbetarparti startades skulle medlemmarna inom facken pressa sitt ledarskap att istället stötta ett parti som verkligen representerar arbetarklassens intressen.

Redan nu tycker 54 procent av amerikanerna att det behövs ett tredje parti, och 45 procent ser sig som ”Independents”. I valet 2016 var det hela 47 procent som inte röstade på någon av kandidaterna. Stödet för Sanders visar entusiasmen för ett nytt alternativ bland unga och arbetare. De miljoner individer som bidragit till hans kampanj, skulle tillsammans utgöra medlemsbasen till ett socialistiskt parti som är större än något i Europa!

Bernie Sanders och socialismen

Det är ett massivt steg framåt att unga människor börjar se sig som socialister eller till och med kommunister i kapitalismens högborg USA. I den bemärkelsen representerar Bernie Sanders framgångar något oerhört progressivt.

Men när Sanders talar om socialism hänvisar han till Skandinavien som exempel. Det visar att det som han förespråkar inte är någon verklig socialism, utan bara reformer inom kapitalismens ramar.

Sverige är inte ett bevis på att det går att reformera kapitalismen. Under de senaste årtiondena har efterkrigstidens reformer tvärtom rullats tillbaka i hög takt över hela västvärlden. Krisen i världsekonomin gör att kapitalisterna inte längre anser sig ha råd med några betydande eftergifter. Borgarklassen har gått till frontalangrepp mot "välfärdsstaten" i Skandinavien på samma sätt som i andra kapitalistiska länder – och skulle definitivt inte acceptera att något liknande byggdes upp i USA.

Det finns ingen framtid under kapitalismen. Endast ett socialistiskt samhälle där kapitalisterna fråntagits makten skulle kunna "Make America Great Again" – men då inte på resten av världens bekostnad, utan som en del av en socialistisk världsfederation där framsteg i varje enskilt land gynnar hela världen. Bernie Sanders kampanj visar att många unga och arbetare tagit det första steget mot en förståelse av att kapitalismen måste avskaffas. Nästa steg kommer att vara betydligt mer långtgående.